

**Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. AU stillet af Folketingets
Miljø- og Planlægningsudvalg**

Spørgsmål AU

Vil ministeren redegøre nærmere for strategien i ministeriets "kogebog" om, at en dårlig sag skal lanceres sammen med mindst to gode sager og herunder svare på den rejste kritik om, at strategien overskrider en etisk grænse og er med til at vildlede Folketinget og offentligheden?

Svar

Kogebogen er Miljøministeriets vejledning i ministerbetjening. Den udkom - så vidt vides - første gang ca. 1988-1990. Kogebogen blev revideret i 1994, i 1996 og i 1999. 1999-versionen gjaldt frem til den 1. januar 2007, men var efterhånden blevet forældet.

Med andre ord er kogebogen altså en gammel publikation og ikke en som jeg har opfundet.

Kogebogen blev opdateret og lagt på intranettet i december 2006. Herefter er den blevet opdateret løbende, fordi procedurer og arbejdsgange i forbindelse med ministerbetjening løbende ændres. Det sker f.eks. når

Folketinget ændrer sin forretningsorden. Mange af retningslinjerne for ministerbetjening er imidlertid stadig de samme, som dem der gjaldt, da f.eks. Svend Auken var miljø- og energiminister.

Kogebogen - som er til intern brug - forsøger at give svar på praktiske spørgsmål om ministerbetjening. For eksempel: hvilket materiale skal bruges til ministermøder; til 1. behandling af lovforslag; hvordan skriver man et forklæde; hvad er et § 20 spørgsmål; hvilke formkrav gælder der for samrådssvar; ministerens taler, hvilke frister gælder der for alle de forskellige ministersager osv.

Miljøministeriets organisation er anderledes end mange andre ministerier, for vi har et lille departement.

Arbejdsdelingen i Miljøministeriet indebærer, at styrelserne i princippet gør sagerne færdige til forelæggelse for ministeren. Det vil sige, at styrelsernes sagsbehandling omfatter både den teknisk-faglige, den administrative, den økonomiske og den strategisk-politiske behandling af sagerne.

Kogebogen er derfor et uundværligt redskab for de medarbejdere, som laver ministersager.

I den seneste opdatering af Kogebogen - som blev omtalt på Miljøministeriets intranet den 2. april - står blandt andet: ”Det er en god idé at forelægge flere initiativer på én gang i en samlet pakke. F.eks. hvis det er to gode initiativer og en dårlig sag. En samlet pakke med et budskab har bedre gennemslagskraft i pressen.”

Tanken med opdateringen har hverken været, at ”dårlige” sager skulle hemmeligholdes, indtil der kom to ”gode” sager, eller at sager om forskellige emner skulle offentliggøres i pakker for at fjerne opmærksomheden fra en dårlig historie.

Ordet ”forelæggelse” betyder i Miljøministeriets Vejledning i ministerbetjening, at sagen præsenteres for en beslutningstager – normalt ministeren. Miljøministeriet ”forelægger” derfor hverken sager for pressen eller Folketinget. Svar på Folketingets spørgsmål ”oversendes” til Folketinget. Den første sætning i den citerede opdatering betyder således implicit, at det er en god idé at forelægge flere initiativer på en gang for ministeren.

Tanken om at forelægge flere initiativer for ministeren i ”pakker” er ikke ny. Tidligere ministre har siden 1990’erne haft lignende ønsker om at få forelagt sager i sammenhæng.

Udgangspunktet for ønsket om at få forelagt sager i ”pakker” eller lignende er, at ministeren - samtidig med at ministeren bliver gjort opmærksom på et problem - bør have forelagt forslag til løsning af problemet.

Jeg ønsker offensivt at præsentere løsningsforslag på de problemer, vi møder. Hvis jeg f.eks. får at vide, at Danmark ikke lever op til EU's målsætninger på et givent område, ønsker jeg at kæde den udfordring sammen med, hvilke initiativer regeringen kan tage for at løse problemet.

Det mener jeg hverken er uetisk, vildledende eller manipulerende.

Jeg synes, at diskussionen om Kogebogen er beklagelig. Den udspringer af et citat, som er taget ud af sin sammenhæng og er blevet fordrejet. Det er jeg personlig meget ærgerlig over - fordi det nu er kommet til at handle om proces i stedet for politik.